

Sygn. akt VI GC 69/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie **następującym:**

Przewodniczący: SSO Beata Hass-Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z/s w R.

przeciwko: D.w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z/s w R. na rzecz pozwanego D.z/s w W. kwotę 3.617,00 zł (słownie: trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Sygn. akt VI GC 69/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 09 marca 2016r.

Powód (...) Sp. z o.o. sp. k. w R. wniosła pozew przeciwko D. w W. o zapłaty kwoty 142.200,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28.03.2012r. do dnia zapłaty wraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu niniejszego podał, iż W dniu 02.02.2012r. strony procesu zawarły umowę kredytu bankowego, w ramach której bank zobowiązał się do udostępnienia kwoty kredytu w kwocie 10.800.000,00 zł.

Na podstawie tej umowy powód zobowiązany był do ustanowienia licznych zabezpieczeń i niezależnie od tego warunkiem udostępnienia kredytu było szereg czynności które miał podjąć się kredytobiorca. Do tych obowiązków należała m. in. zapłata prowizji za rozpatrzenie wniosku w wysokości 142.200,00 zł. Ponieważ strona powodowa nie mogła spełnić wszystkich wymaganych przez pozwanego warunków kredytu w/w umowa wygasła w dniu 27.02.2012r. Powód dalej naprowadził, iż w związku z tym odpadły również wszelkie zabezpieczenia, które miały charakter akcesoryjny.

Następnie podał, iż dwa miesiące po wygaśnięciu kredytu pozwany wykorzystując udzielone przez powoda pełnomocnictwo do dysponowania rachunkiem pobrał z konta powoda prowizję w kwocie 142.200,00 zł. Pozwany uzasadnił to w korespondencji przedsądowej zapisem pkt 17 umowy kredytu. Powód zarzucił, iż w/w umowa została w całości przygotowana przez pozwanego i powodowa spółka nie miała żadnego wpływu na poszczególne jej zapisy. W

dalszej kolejności powód poczynił rozważania na temat rozumienia znaczenia i celu pobranej prowizji na podstawie art. 353¹ kc.

Konkludując powód stwierdził, iż zapisy umowy kredytowej dotyczące pobranej prowizji należy uznać za nieważne stosownie do art. 58 kc natomiast prowizja stanowi świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 kc.

Pozwany w odpowiedzi na pozew (k. 41-51) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

W pisemnych motywach podniósł, iż pobrana prowizja była uregulowana treścią pkt 17a umowy kredytu potwierdzona dodatkowo w pkt 22 tejże umowy.

Zgodnie z przywołaną w umowie kredytu tabelą prowizji i opłat rozróżnia ona prowizję za rozpatrzenie wniosku kredytowego i prowizję za uruchomienie kredytu. Zarzucił również, iż w umowie zawartej pomiędzy stronami w pkt 15 mówi się o dacie wygaśnięcia kredytu a nie o dacie wygaśnięcia umowy kredytu. Kwestie te odróżnia i reguluje regulamin kredytowy w pkt 1.1.45 i w pkt 5.1.3.1.

Podniósł także, że istotne w sprawie jest również to, że suma wnioskowanego kredytu była nie tylko wysoka, ale dodatkowo wyrażona w sposób wariantowy – postawienie do dyspozycji kredytobiorcy dalszych 5.000.000,00 zł zaś samo uruchomienie podstawowej kwoty kredytu obwarowane było czternastoma wysoce niestandardowymi wymogami, gdyż był on przeznaczony na spłatę kredytów inwestycyjnych udzielonych kredytobiorcy. Zaznaczył, iż bank pozostawał uprawniony do uzyskania prowizji już z chwilą przyjęcia wniosku kredytowego do rozpatrzenia co wynikało wprost z pkt 3.1.3 regulaminu kredytowego. W dalszej kolejności poczynił rozważania na temat braku podstaw do stosowania art. 410 kc, a w końcowej części zarzucił przedawnienie zgłoszonego roszczenia mając na uwadze treść art. 731 kc.

Powód w piśmie przygotowawczym z daty 23.06.2015r. (k. 229-233) podtrzymał swoje stanowisko, wnosząc dodatkowo dowód z opinii biegłego.

Pozwany w ramach repliki złożył pismo przygotowawcze z daty 22.07.2015r. (k. 264-269) podtrzymując swoje zarzuty, a w dalszym piśmie procesowym z 17.09.2015r. (k. 323 -327) odniósł się do wniosków zgłoszonych dowodowych strony powodowej.

W kolejnych pismach procesowych powoda z 14.10.2015r. (k. 340-342) i pozwanego z daty 28.10.2015r. (k. 356-359) strony zawarły swoje stanowiska co do kolejnych wniosków dowodowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w dniu 02.02.2012r. zawarł z pozwanym umowę o kredyt na finansowanie nieruchomości komercyjnej dla spółki celowej.

W pkt 15 umowy zapisano, iż data wygaśnięcia kredytu to 27.02.2012r. zaś w pkt 17a postanowiono, iż poza warunkami udostępnienia określonymi pozostałą dokumentacją kredytową warunki udostępnienia kredytu stanowią dodatkowo zapłatę prowizji za rozpatrzenie wniosku w wysokości 142.200,00 zł.

W pkt 22c umowy strony zastrzegły, iż powód jako kredytobiorca będzie zobowiązany do zapłaty innych prowizji i opłat przewidzianych tabelą prowizji i opłat oraz niniejszą umową kredytu; natomiast w pkt 24 strony postanowiły, że jeżeli powód nie uiści należnych prowizji lub opłat przed terminem ich wymagalności wówczas bank uprawniony jest do obciążenia odpowiednią kwotą rachunku bieżącego kredytobiorcy. Następnie w pkt 42f umowy strony zapisały, iż powód zobowiązany jest ustanowić dla pozwanego pełnomocnictwo nieodwołalne do dysponowania przez bank rachunkiem bieżącym oraz wszystkimi innymi rachunkami powoda prowadzonymi w banku w tym do pobierania środków celem uzupełnienia depozytu pieniężnego ustanowionego na rzecz banku.

W postanowieniach dodatkowych strony uregulowały w pkt 44i, iż wysokość opłat i prowizji wskazana jest w pkt 1.1.7 regulaminu kredytowego oraz w pkt 22 do 25 niniejszej umowy, a w pkt 49 w sprawach nieuregulowanych zastosowanie mają postanowienia regulaminu kredytowego, które powód otrzymał.

Załącznikiem nr 3 do umowy kredytu było pełnomocnictwo udzielone przez powoda na rzecz pozwanego udzielone na spłatę m.in. należnych bankowi prowizji opłat i kosztów zgodnie z którym obciążenie rachunku powoda w wyżej wymienionym zakresie nie wymaga oddzielnej dyspozycji powoda i nie mogło być odwołane lub zmienione bez zgody banku (umowa kredytu k. 3-16, załącznik nr 3 k. 18).

Zawarcie niniejszej umowy poprzedzały spotkania stron, przy czym bank był reprezentowany przez świadka A. O., świadka A. P. i świadka R. L.. Warunki umowy były negocjowane z powodem pod każdym względem w tym również w zakresie prowizji. Podczas tych rozmów przedstawiciel powoda w osobie Prezesa Zarządu nie wskazywał, że cel zapisów umowy w zakresie prowizji jest dla niego niezrozumiały lub też starał się wyjaśnić cel na jaki została ona wskazana w umowie (dowód: zeznania świadków A. O. k. 303-304, świadek A. P. k. 293-294, R. L. k. 425-426, częściowe zeznania powoda k. 352-353).

W dniu 30.03.2012r. powód skierował do pozwanego pisma , iż nie będzie w stanie spełnić wszystkich wymaganych przez bank warunków dlatego wnosi o zwolnienie zabezpieczeń wskazując także, iż brak jest podstaw do pobrania prowizji (pismo z 30.03.2012r. k. 20-22).

W odpowiedzi na powyższe pozwany pismem z dnia 16.04.2012r. (k. 23) podał, iż bankowi należna jest prowizja za rozpatrzenia wniosku kredytowego zgodnie z zapisami umowy i jest ona niezależna od tego czy środki pieniężne zostały przez bank udostępnione czy też nie.

W dniu 17.04.2012r. powód zwrócił się do pozwanego o wydanie dokumentów niezbędnych do zwolnienia z zabezpieczeń, co też bank uwzględnił pismami z dnia 18.05.2012r. (pisma stron k. 24-26).

W piśmie z dnia 31.03.2012r. (k. 27) pozwany ponownie wskazał, iż prowizja jaką pobrał była należna mu już za samo rozpatrzenie wniosku.

Zgodnie z zapisami regulaminu kredytowego pozwanego w pkt (...) zawarto definicję kredytu zgodnie z którym kredytobiorca zobowiązany jest zwrócić bankowi świadczenie główne wraz z należnościami ubocznymi w tym z odsetkami oraz zapłatą prowizji opłat.

Następnie w pkt (...) zawarto definicję daty wygaśnięcia kredytu zgodnie z którą jest to data kalendarzowa w której wygasa kredyt w niewykorzystanej części. Następnie w pkt(...) zawarto uregulowania dotyczące prowizji według którego prowizja pobierana jest przez bank od kredytobiorcy w związku z kredytem w szczególności związane m.in. z udostępnieniem kredytu (dowód: regulamin kredytowy k. 127-131).

Z kolei w pkt (...) zapisami, iż wygaśnięcie kredytu następuje, gdy warunki udostępnienia nie zostaną spełnione w okresie udostępnienia i bank nie ponosi odpowiedzialności wobec kredytobiorcy z jakiegokolwiek tytułu prawnego zwłaszcza z powodu niespełnienia warunku udostępnienia (pkt. (...)).

W załączniku do zarządzenia nr (...) Prezesa Zarządu pozwanej spółki w pkt (...)określono, iż prowizja za rozpatrzenie wniosku za kredyt pobierana jest jednorazowo i indywidualnie (dowód: w/w załącznik k. 212).

Sąd uwzględnił w całości dowody w postaci dokumentów przedstawione poprzez obie strony albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności (art. 233 kpc w zw. z art. 227 kpc). Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadków w osobach R. L., A. P. i A. O., albowiem nie tylko korelowały one z pozostałym materiałem dowodowym ale były wewnętrznie spójne i wzajemnie się uzupełniały. Sposób ich składania był spontaniczny i jasny. Formułowane odpowiedzi były jednoznaczne. Istotne jest również to, iż były to osoby bezpośrednio prowadzące czynności związane z przygotowaniem zawarcia umowy z powodem jak również z jej podpisaniem. Sąd nie uwzględnił zeznań powoda w

tej części w której wskazywał on iż cel prowizji ujętej w umowie w jego przekonaniu i zapewnieniu strony pozwanej miał być taki, że jest ona należna bankowi tylko w przypadku udostępnienia powodowi kredytu. Zeznania w tej części są odosobnione na tle zgromadzonego materiału dowodowego o czym świadczy dodatkowo treść korespondencji przedsądowej powoda m.in. w piśmie z 30.03.2012r. (k. 22) w którym powód nie podaje w/w argumentu jako uzasadnienia dla braku pobrania prowizji przez bank.

Sąd oddalił wnioski dowodowe strony powodowej dotyczące zeznań świadka J. S. i dowodu z opinii biegłego na rozprawie w dniu 09.03.2016r. (k. 426), albowiem uznał, iż nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy z przyczyn wskazanych poniżej (art. 227 kpc w zw. z art. 233 kpc).

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Oceniając roszczenie powoda należy wyjść od rozważań na temat samej istoty umowy kredytowej jaką zawarł powód z pozwanym, bo w ocenie Sądu ta okoliczność została wykazana w toku niniejszego postępowania.

W związku z tym podkreślenia wymaga, że prawo bankowe nie zawiera legalnej definicji kredytu, lecz określa podstawowe prawa i obowiązki stron umowy kredytowej oraz niezbędne elementy jej treści, jak również działania banku związane z udzieleniem kredytu oraz kontrolą jego wykorzystywania przez kredytobiorcę. W ujęciu leksykalnym kredyt bankowy definiowany jest jako stosunek ekonomiczny pomiędzy bankiem, a kredytobiorcą, którego istota polega na dostarczeniu przez bank określonej kwoty środków pieniężnych kredytobiorcy, pod warunkiem jej późniejszego zwrotu wraz z wynagrodzeniem dla banku (odsetki, prowizja, opłaty manipulacyjne).

Generalnie w literaturze przedmiotu wskazuje się na podobieństwo umowy kredytu bankowego i umowy pożyczki bankowej, przede wszystkim z uwagi na zbieżność funkcji tych umów, ale zwraca się jednocześnie uwagę na występujące pomiędzy nimi istotne różnice, nakazujące traktować je jako odrębne typy umów. W związku z tym umowy kredytu nie należy traktować jako odmiany umowy pożyczki. Celem umowy kredytu bankowego, podobnie jak umowy pożyczki bankowej, jest postawienie środków pieniężnych do dyspozycji kredytobiorcy (pożyczkobiorcy), a czyniąc to, bank, w zamian za określony w umowie zysk z tytułu oprocentowania i prowizji, zgadza się również na ponoszenie określonego ryzyka.

Istota umowy kredytu, wyrażona w art. 69 ust. 1 pr. bank., jest funkcją podstawowych uprawnień oraz obowiązków stron tej umowy, czyli banku (kredytodawcy) i jego kontrahenta (kredytobiorcy). Ustawodawca, definiując umowę kredytu, wymienia jej istotne cechy oraz niezbędne elementy treści. Poprzez zawarcie umowy kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy, na czas oznaczony w umowie, kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, do zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Wykorzystanie kredytu oznacza oddanie do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych na określony w umowie cel. Oddanie do dyspozycji środków pieniężnych ma zapewnić kredytobiorcy ich wykorzystanie w sposób odpowiadający jego interesom określonym w umowie kredytowej.

Do istotnych cech umowy kredytu należy zatem zaliczyć:

- jej kwalifikowany charakter (udzielającym kredytu bankowego może być tylko podmiot o prawnym statusie banku),
- pieniężność (przedmiotem umowy kredytu jest określona kwota środków pieniężnych),
- odpłatność (kredytobiorca zobowiązany jest do zapłaty odsetek i ewentualnej prowizji dla banku),
- celowość kredytu (w umowie należy określić przeznaczenie kredytu, ponieważ już na etapie zaciągania kredytu ustalany jest jego cel, a nie w fazie późniejszego korzystania ze składników majątkowych nabytych za środki z tytułu uzyskanego kredytu),

- zwrotność kredytu (co do zasady kwota środków pieniężnych podlega zwrotowi, a jedynie w wyjątkowych przypadkach nie dochodzi do jej zwrotu, np. w związku z bezskutecznością egzekucji zaległych rat kredytu).

Mniej lub bardziej wyraźnie w piśmiennictwie wskazuje się na różnice zachodzące pomiędzy umową kredytu a umową pożyczki. Jako swoisty wzorzec ustawowy kwalifikuje się umowę pożyczki, natomiast umowę kredytu uznaje się za określone odstępstwo od tego wzorca. Z punktu widzenia prawa cywilnego umowa kredytowa jest umową nienazwaną. Zasady udzielania kredytów określone zostały w prawie bankowym lub w innych ustawach z zakresu prawa bankowego oraz w regulaminach bankowych. Umowa kredytowa jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą oraz odpłatną.

Pomimo że umowa kredytu bankowego ma charakter cywilnoprawny, to jednocześnie powinna być analizowana w kontekście współczesnych zasad funkcjonowania kredytu w ramach gospodarki rynkowej. Prawny mechanizm układania stosunków bankowych z klientami jest obecnie umowny. Można i trzeba zatem do umów bankowych odnosić cywilnoprawne reguły kształtowania przez strony łączących je więzi prawnych, płynące przede wszystkim z zastosowania zasad autonomii woli i równorzędności stron stosunków cywilnoprawnych.

W odróżnieniu od umowy pożyczki w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego, w wyniku zawarcia umowy kredytu nie dochodzi do przeniesienia na kredytobiorcę własności środków pieniężnych. Użytego w art. 720 k.c. zwrotu "przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy" nie powinno się pojmować zbyt ściśle, w kategoriach praworzeczowych, podobnie jak nie traktuje się tak użytego w art. 725 k.c. określenia "posiadacz rachunku bankowego". Istota umowy kredytu sprowadza się do tego, że bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy (a więc nie przenosi na niego własności określonej ilości i wartości środków pieniężnych) na czas oznaczony w umowie określoną kwotę środków pieniężnych, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w umówionym terminie spłaty oraz zapłaty prowizji od przyznanego kredytu.

Każda umowa kredytu, bez względu na kwotę kredytu, powinna być zawarta na piśmie. Zgodnie natomiast z art. 720 § 2 k.c. umowa pożyczki, której wartość przekracza 500 zł, powinna być stwierdzona pismem.

W art. 69 ust. 2 pr. bank. sformułowano katalog niezbędnych elementów treści umowy kredytu, ale nie wszystkie z nich mają jednoznacznie obligatoryjny charakter. Niniejszy katalog nie jest ponadto katalogiem zamkniętym, ponieważ wyliczenie elementów treści umowy kredytu poprzedzono zwrotem

"w szczególności". Banki mogą zatem - w ramach oferty dotyczącej kredytów - proponować zamieszczanie w umowach kredytu innych, tj. dodatkowych, elementów treści umowy kredytu. Wymienione natomiast w komentowanym przepisie ustawy elementy treści umowy kredytu powinny być co do zasady zamieszczane w każdej umowie i stanowić w ten sposób swoisty standard, poza tymi elementami treści, którym ustawodawca przypisuje cechę fakultatywności, np. wysokość prowizji dla banku. W takim przypadku zamieszczenie fakultatywnych elementów treści umowy kredytu w konkretnej umowie będzie zależało od woli stron umowy.

Z postanowień art. 69 ust. 2 pkt 3 pr. bank. wynika jedynie, że w umowie kredytu powinien być określony cel, na który kredyt został udzielony. W doktrynie prezentowany jest pogląd, według którego wymieniony w prawie bankowym obowiązek ustalenia w umowie celu przeznaczenia kredytu nie należy do przedmiotowo istotnych składników tej umowy (podobnie jak np. obowiązek zapłaty prowizji). Zgodnie z innym poglądem o "celowości" kredytu decyduje już moment zawarcia umowy kredytowej. Chodzi tu więc zarówno o zamiar klienta banku, jak i okoliczności zewnętrzne towarzyszące temu zamiarowi. Potwierdzeniem tego jest także przepis art. 69 ust. 1 pr. bank., na mocy którego oddanie kredytobiorcy środków pieniężnych następuje z przeznaczeniem na ustalony cel.

Odpłatność kredytu stanowi podstawę działalności kredytowej banku. Umowa kredytu może przewidywać wynagrodzenie banku wyłącznie w postaci odsetek albo wyłącznie w postaci prowizji czy też wyłącznie w postaci

innego rodzaju świadczenia pieniężnego. Zapłata wynagrodzenia za świadczenie banku musi być uznana za element przedmiotowo istotny umowy kredytu.

Istotne w sprawie jest to, że w umowie kredytu może być określona prowizja należna bankowi. Nie jest to obligatoryjny element treści tej umowy, ponieważ ustawodawca pozostawia w tym zakresie duży zakres swobody stronom umowy kredytu. Wynika to z postanowień art. 69 ust. 2 pkt 9 pr. bank., zgodnie z którym w umowie kredytu jest ustalana wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje. Ponadto art. 77 pr. bank. dopuszcza możliwość poboru przez bank prowizji od kredytu postawionego do dyspozycji kredytobiorcy i przez niego niewykorzystanego, jeżeli zostało to określone w umowie kredytu.

Poza tym w/w ustawa nie określa wyczerpująco, z jakich konkretnych tytułów prowizja może być pobierana, ograniczając się do ogólnego stwierdzenia, że bank może pobierać prowizje z tytułu wykonywanych czynności bankowych.

Według art. 69 ust. 1 in fine pr. bank. kredytobiorca zobowiązuje się do zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W Prawie bankowym nie ma definicji ustawowej pojęcia "prowizja". W świetle definicji słownikowej, prowizja to "procentowe wynagrodzenie za pośrednictwo w jakiejś transakcji handlowej" (Nowy słownik języka polskiego, PWN 2002, s. 603.) Rodzaje prowizji mogą być różne. Obok prowizji pobieranej za udzielenie kredytu, tzn. za tzw. czynności przygotowawcze, jak np. rozpoznanie składanego przez klienta banku wniosku o udzielenie kredytu, przygotowanie umowy itp., banki mogą naliczać prowizję od - verba legis - "kredytu postawionego do dyspozycji kredytobiorcy i przez niego niewykorzystanego (...)" (art. 77 pr. bank.), a także od wcześniejszej spłaty kredytu. Prawo bankowe pozostawia stronom umowy kredytu w zakresie sposobu sformułowania zastrzeżenia prowizji pobieranej przez bank. Możliwe jest zatem określenie stosunkowe (w procentach, promilach, ułamkach) lub kwotowe, określenie w samej umowie, w treści klauzul wzorca umownego, np. w treści stosowanych w banku, tzw. taryfikatorów prowizji (W. Góralczyk, Prawo bankowe ..., s. 403.). W każdym jednak przypadku wysokość naliczanych z tytułu prowizji świadczeń powinna być określona w sposób zrozumiały i jednoznaczny. Nie ma również ograniczeń w określeniu sposobu jej pobierania (por. Komentarze do art. 69 prawa bankowego pod. red.: W. Pyziół, 2007r; A. Kowalski, 2013r; J. Molis, 2005r; Z. Ofiarski, 2013r, wyrok SN z dnia 13.05.2009r, IV CSK 32/09, wyrok SN z dnia 15.12.2005r, V CK 425/05 z uzasadnieniami).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w/w zapisy umowy kredytowej w pkt 17a oraz w pkt 22, pkt 24 i 44 i w powiązaniu z treścią udzielonego dla banku pełnomocnictwa stanowiącego załącznik nr 3 do umowy kredytu wskazują zdaniem Sądu, że strony w umowie kredytu ustaliły, iż prowizja tam wskazana w kwocie 142.200,00 zł jest prowizją należną stronie pozwanej już za samo rozpatrzenie wniosku o czym świadczy także literalne brzmienie zapisu pkt 17a i samego pkt 17, iż jest to warunek dodatkowy poza warunkami udostępnienia kredytu. Zgodnie z w/w zapisami umowy kredytu bank był uprawniony na podstawie przedmiotowego pełnomocnictwa do pobrania niniejszej prowizji z rachunku bankowego powoda. W ocenie Sądu zeznania w/w świadków ocenione przez przyzmat art. 65 kc w sposób nie budzący wątpliwości wskazują, iż cel i zamiar stron umowy kredytu w zakresie przedmiotowej prowizji był taki jaki wskazuje literalna treść postanowień umowy w tym zakresie.

Powód reprezentowany przez Prezesa Zarządu powodowej spółki zawierając umowę kredytu na tak wysoką kwotę obwarowaną licznymi zabezpieczeniami miał czas biorąc pod uwagę, iż przygotowania do ustalenia treści umowy trwały wiele miesięcy, jako profesjonalista w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej i przedstawiciel organu dbającego o interesy spółki na wyjaśnienie znaczenia umowy jaką podpisał, oraz powinien był mieć świadomość jej treści.

W tej sytuacji Sąd uznał, iż brak jest podstaw do rozstrzygnięcia zasadności powództwa w świetle art. 410 kc.

Mając na uwadze przywołane wyżej okoliczności Sąd uznał, iż nie ma warunków do uwzględnienia wniosku strony powodowej w zakresie dowodu z opinii biegłego na okoliczności wskazane w piśmie przygotowawczym powoda z dnia 23.06.2015r. (k 229-230) szczególnie, iż strona powodowa opierała przedmiotowy wniosek dowodowy i zawarte tam twierdzenia na treści art. 735 § 2 kc.

Sąd nie uwzględnił zarzutu przedawnienia strony pozwanej przyjmując, iż doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczeń, albowiem strona powodowa złożyła wniosek o zawezwanie do próby ugodowej przed Sądem Rejonowym dla Miasta Warszawy z dnia 07.30.2014r. wskazując wprost w jego treści, iż chodzi o zapłatę przedmiotowej prowizji po myśli art. 731 kc (dowód: wniosek k. 308-309, protokół posiedzenia w Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 10.07.2014r. k. 35 – zalegający w aktach sprawy VIII GCo 331/14, k. 307 i 306).

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo na zasadzie powołanych wyżej przepisów.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 98 § 1 i § 3 kpc i art. 108 kpc.